SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. C. No. 27. JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, FEBRUARY 10, 1993. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 10-го ЛЮТОГО 1993. Ч. 27. РІК C.

УАКР підготовляється до своєї другої конвенції

Ню Йорк (Р. Барановський). — Підготовка до конвенції 1-2-го травня 1993 року на Союзівці, схвалення нових дотацій на допомогу Україні та ряд інших важливих справ були предметом нарад Екзекутиви УАКРади, що відбулися тут в суботу, 16-го січня в ранніх годинах. Нарадами, на яких був присутній теж голова Крайової Ради д-р Богдан Шебунчак, проводила голова Уляна Дячук.

Після прийняття порядку нарад і протоколу з попередніх нарад Екзекутиви, що його прочитав секретар Осип Труш, звітували члени Екзекутиви.

Євген Стахів поінформував про перебіг розмов на третій і останній цього року зустрічі з представниками УККА у справі створення одної централі в ЗСА, що відбулася 21-го грудня 1992 року. Представники УАКР запропонували створення нової громадської надбудови під назвою „Конгрес Українців Америки", в склад якої входили б по 5 представників від УККА, УКАР і Конференції Безсторонніх Організацій із завданням репрезентувати українських американців перед владою Америки, координувати допомогу Україні, всі виступи, головно на зовні та всі інші громадські справи. Ця пропозиція не була прийнята представниками УККА. Вони вимагали об'єднання на базі структури УККА, тобто, щоб УАКРада приєдналася до УККА і перестала існувати, мовляв УККА має довшу традицію, майно і податкові звільнення. Під кінець розмов представники УАКР, щоб не дублювати ті самі акції, запропонували створення у переходовому часі перманентного комітету з представників УККА УАКР і Конференції Безсторонніх Організаій для узгіднювання виступів назовні. Ця пропозиція теж не була прийнята представниками УККА. Голова УККА д-р Аскольд Лозинський заявив, що ідеологічні розбіжності є перешкодою до злуки і тому вважає продовжування дальших переговорів недоцільним. Звіт Є. Стахіва доповнили ще два інші члени комісії переговорів, Роман Данилюк і Володимир Процик. Є. Стахів заявив, що подасть до преси відповідну статтю про цю зустріч. Стаття вже появилася у „Свободі" ч 12 з 20-го січня.

В розмовах брали участь від УККА: д-р А. Лозинський, Лев Футала і Іван Кобаса, а від УАКР Є. Стахів, Р. Данилюк і В. Процик.

Р. Данилюк подав стан каси, всі прибутки і витрати у звітовому часі та про дуже позитивний відгук громадянства на Фонд Відродження України.

Д-р Роман Барановський подав до преси репортаж із нарад Екзекутиви 14-го листопада 1992 року, який появився у „Свободі" ч. 241 з 19-го грудня 1992 року в „Українських Вістях" ч. 50 з 27-го грудня і в „Народній Волі" ч. 50 з 31-го грудня 1992 року. Зредагував чергове число „Бюлетеня" за останній квартал 1992 року і звернення у справі збірки на УГФонд. Вислано теж гратуляції до президента Америки Билла Клінтона.

У. Дячук, д-р Б. Шебунчак і Іван Олексин звітували про пленарну сесію Секретаріяту СКВУ, що відбулася від 20-22-го листопада 1992 року. Предметом нарад, крім інших справ, була підготова до Конгресу СКВУ, що відбудеться від 2-7-го листопада 1993 року. Стверджено, що на конгресі треба сподіватися основних змін, у зв'язку із великими змінами, які заіснували в останніх роках в Україні і поза її кордонами. Обрано комісії в склад яких увійшли: І. Олексин до Програмової, д-р Б. Шебунчак до Номінаційної, В. Сохан до Резолюційної, Р. Данилюк до Фінансової і Д. Ліщинський до Реєстраційної. В ході нарад багато дискутантів гостро критикували нефортунний виступ президента СКВУ Ю. Шимка на форумі в Києві минулого року.

(Закінчення на стор. 3)

ПАРЛЯМЕНТ РОЗГЛЯНЕ ПИТАННЯ ЛЕҐАЛІЗАЦІЇ КПУ

Київ (УНІАР). — Президія Верховної Ради України рішила внести до порядку денного сесії Верховної Ради питання про скасування заборони на діяльність Комуністичної партії України.

З цього приводу голова Товариства „Просвіта" народний депутат Павло Мовчан зауважив, що це рішення, мабуть, приведе до кризи у Верховній Раді і до нових парляментарних виборів. На його думку, Президент Леонід Кравчук має ввести тимчасове президентське правління до виборів нового складу Верховної Ради.

Як повідомила „Незавісімая Ґазєта" з 5-го лютого, Верховна Рада Білорусі після бурхливих дебатів ухвалила рішення скасувати постанову на заборону КПСС-КПБ на території своєї республіки. Щоправда, Верховна Рада Білорусі залишила в силі рішення, згідно з яким, майно і фінанси Компартії Білорусі є власністю держави.

Домагаються подвійного громадянства

Київ (УНІАР). — Тут 5-го лютого в приміщенні російської амбасади відбулася пресова конференція амбасадора Росії в Україні Леоніда Смолякова, на якій він виклав становище Росії щодо статусу Криму, ядерного роззброєння України, розподілу зовнішніх боргів та щодо подвійного громадянства.

Л. Смоляков заявив, що до російської амбасади надійшло 400,000 заяв від мешканців України, які бажають бути громадянами Росії. Або, як висловився амбасадор, „не бачать себе поза російською державністю". З їх числа 20,000 заяв надійшло від громадян Криму. Від українського громадянства відмовилися 42 особи. Російська сторона наполягає на введенні в Україні подвійного громадянства і вже надіслала до Міністерства Закордонних Справ України ноту з приводу зволікання у вирішенні цього питання. „Ми дізналися про складності російськомовного населення у Криму, з'ясували необхідність налагодження більш тісних економічних відносин між Росією і Кримом", — заявив Л. Смоляков і додав, що Росія визнає право на самостійність півострова, якщо його мешканці проголосують за це під час референдуму.

З приводу розподілу зовнішнього боргу колишнього СССР амбасадор Росії заявив, що „питання ускладнюється завдяки неконструктивному становищу України". На запитання, чи отримає Україна компенсацію за вивезену ядерну зброю, Л. Смоляков відповів: „Треба бути вдячним за будь-яку допомогу, яку вам надається".

УІТ стало патроном Музею М. Грушевського у Києві

Кент, Огайо (ПС УІТ). — Українське Історичне Товариство прийняло патронат над новоствореним у Києві Історико - Меморіяльним Музеєм Михайла Грушевського на вулиці Паньківській ч. 9, в якому в роках 1924-31 жив з родиною Михайло Грушевський. Після його смерти в 1934 році, в будинку проживала дружина М. Грушевського з донькою Катериною, сестра М. Грушевського і родина його брата Олександра Грушевського.

Рішенням Міської Ради В Києві з 3-го лютого 1992 року, у зв'язку з 125-літтям народин Грушевського, вирішено створити Історико-Меморіяльний Музей М. Грушевського. Як відомо, УІТ започаткувало в 1966 році наукову дисципліну грушевськознавство, а в 1991 році в Києві, Америці і Европі УІТ проголосило міжнародний рік М. Грушевського, як найвидатнішого українського історика і першого президента Української Народної Республіки. Наслідком виміни думок між проф. Любомиром Винарем, головою УІТ, і Тамарою Хоменко, директором Музею Історії міста Києва і Музею М. Грушевського, УІТ вирішило перебрати патронат над цим музеєм. Спільно плянується відбувати в Києві наукові конференції, присвячені М. Грушевському, його родині і його добі, а заразом УІТ допоможе в розбудові музейних і бібліотечних фондів. Як відомо, УІТ рівнож рекомендує спорудити пам'ятник М. Грушевського біля колишнього будинку Української Центральної Ради в Києві, а також в інших містах України. У музеї буде створений окремий фонд УІТ з відповідними описами. Організація музею М. Грушевського у Києві безпосередньо поширює організаційно-наукову базу грушевськознавства. УІТ, Музей і інші установи плянують у Києві відзначити 130-річчя з дня народження першого будівничого української державности в XX столітті і найвидатнішого історика-українознавця М. Грушевського.

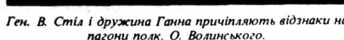
Українського старшину підвищено в ранзі

Форт Левенворт, Кен. (Є. Кальман). — Українська амбасада у Вашінґтоні 14-го січня за підписом полковника Ігоря Смешка, військового аташе амбасади України, передала наказом ч. 1618, підписаного міністром оборони України генерал-полковником Костянтином Морозовим, присвоєне чергове військове звання „полковник" підполковникові Олександрові Волинському, заступникові начальника катедри Київського Військового Інституту Управління й Зв'язку.

Полковник О. Волинський з дружиною Ганною перебуває цього навчального року у Форт Левенворт, Кензас. Уряд України, за дозволом американського Уряду, вислав полковника О. Волинського на поглиблення військового знання до американського військового коледжу.

Офіційна церемонія присвоєння чергового військового звання відбулася 26-го січня у приміщенні коледжу, у присутності біля сорока старшин з коледжу.

Перед врученням відзнаки полковника командант коледжу генерал Вілліям Стіл коротко розповів присутнім про військову біографію полковника Волинського, його навчання у військових школах Києва і Ленінграду, а тепер у військовому коледжу Америки. Офіційна частина розпочалася прочитанням наказу про присвоєння звання полковника в англійській й українській мовах. Ген. В. Стіл причепив відзнаку полковника на правому пагоні, а Ганна дружина Олександра, на лівому пагоні. Всі присутні побажали новому полковникові якнайкращих успіхів як в Америці, так й в Україні.



Ген. В. Стіл і дружина Ганна причіпляють відзнаки на пагони полк. О. Волинського.

Після офіційної частини було прийняття, де можна було поділитися думками з офіцерами, як американськими, так і чужинецькими, що навчаються у цім коледжі.

Це перший раз в історії Америки, а також історії України, що офіцер української армії удостоївся такої чести на терені ЗСА.

Після закінчення навчання в коледжі полк. О. Волинський з дружиною Ганною у червні цього року повертається до Києва до своїх двох дітей і до професури у Київському Військовому Інституті Управління й Зв'язку.

ЗСА сприяють відновленню близькосхідніх переговорів

Тель-Авів, Ізраїль. — Мирні переговори щодо Близького Сходу відновляться в найкращому разі тільки у квітні. Цю точку зору висловив державний секретар З'єднаних Стейтів Воррен Кристофер під час телефонічної розмови у п'ятницю, 5-го лютого з прем'єр-міністром Ізраїля Їцаком Рабіном і міністром закордонних справ Шімоном Пересом.

Ці думки В. Кристофера можна трактувати лише в один спосіб: він не є певний, що його візита у країни Близького Сходук, яка відбудеться від 17-го до 24-го лютого, допоможе зблизити становища Ізраїля, арабських країн і палестинців. Як відомо, суперечності між ними загострилися у висліді депортації великої групи активістів ісламського руху Гамас. Кризова ситуація довкола вигнанців не дозволяє покищо узгодити терміни проведення чергової рунди двосторонніх арабсько-ізраїльських переговорів у Вашінґтоні.

У телефонічній розмові з керівником ізраїльського уряду В. Кристофер попросив підтвердити, що список 100 палестинців, депортацію яких скасовано, буде готовий у найближчі дві доби. Державний секретар остеріг Ізраїль, що хоч ЗСА і заявили, що засідання Ради безпеки ООН „вже не є необхідним з огляду на компромісове розв'язання проблеми депортованих", все ж не можна гарантувати, що Рада безпеки не буде скликана.

Ще того ж дня, уряд Ізраїля передав Міжнародному Червоному Хресту список палестинців, яким дозволено вернутися на батьківщину. Депортовані палестинці негайно відкинули пропозицію уряду Ізраїля. Вони наполягають не на частинному, а на повному поверненні. Тим часом Ізраїль погодився повернути тільки 101 особу.

Ізраїльські газети повідомляють, що ряд членів Ради Безпеки вважають доцільним провести засідання і обговорити текст нової резолюції, яка засуджує Ізраїль, хоч і не передбачає ніяких антиізраїльських санкцій. ЗСА стоять на тому, що найпевніший спосіб уникнути ускладнень в Раді безпеки ООН — це прискорити виконання компромісового рішення, згідно з яким 100 депортованих змо жуть відразу повернутися додому, а термін депортації для всіх інших буде зменшено вдвічі.

ПЕНСІЇ НЕ БУДУТЬ „ЗАМОРОЖЕНІ"

Вашінгтон. — У середу, 17-го лютого, президент Билл Клінтон виступить на об'єднаній сесії Конгресу і повідомить про свій „економічний пакет" — плян, який, на його думку, зможе стимулювати дальший розвиток економіки ЗСА. Але вже цього тижня Президент повідомить про деякі економічні пляни.

„Повідомлення буде зроблено за день—два. Можливо, навіть у вівторок", — сказав у понеділок вранці в телевізійній програмі „З добрим ранком, Америко!" директор відділу зв'язків Білого Дому Джордж Стефанопулос, який часто виступає в імені Б. Клінтона.

В тому ж виступі Дж. Стефанопулос заявив, що Президент ніколи навіть не думав заморозити розмір пенсій соціяльного забезпечення. За словами Стефанопулоса, розмови про пляни Клінтона заморозити на один рік пенсії старшим людям без врахування зросту інфляції почалися після того, як хтось з дорадників Президента повідомив журналістів, що цю тему Президент обговорював у вузькому колі. Однак дорадники і асистенти Клінтона відкрито обговорювали справу про можливе заморожування розмірів пенсій.

Як повідомляє агентство АП, в неділю, 7-го лютого, Президент скликав Раду крайової економіки, яку він створив на зразок Ради крайової безпеки. Нова рада обговорювала „економічний пакет", який Клінтон представить Конгресові 17-го лютого. За словами віцепрезидента Алберта Ґора, „вся країна переконається, як Президент бореться за зменшення дефіциту федерального бюджету".

Секретар Департаменту праці Роберт Райш розповів, як Президент вникає у кожне питання, як цікавиться, чи не погіршилося становище незаможних американців і середньої кляси в результаті тих чи інших заходів. Про те, що фінансове становище незаможних і середньої кляси не погіршиться, говорив і віцепрезидент.

Засоби масової інформації повідомляють про лист Президентові, підписаний лідером республіканців у Сенаті Робертом Долом і ще трьома високопоставленими сенаторами-республіканцями. Автори листа підкреслюють, що економіка вже перебуває на піднесенні, і попереджують Клінтона від „стимуляторів вартістю від 10 біл. до 30 біл. долярів". Такий „пакет" збільшить дефіцит федерального бюджету, підкреслюють сенатори-республіканці. „Ми не бачимо, як подібний захід здатний стимулювати розвиток економіки", — пишуть сенатори Президентові ЗСА.

У СВІТІ

АФРИКАНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ конгрес відкинув запропоновану урядом Південно-Африканської Республіки хартію прав людини. Представники АНК заявили, що цей документ ставить білих громадян ПАР у привілейоване становище. Зокрема хартія не проголошує протизаконними расизм і расову дискримінацію, а також передбачає можливість тюремного ув'язнення без суду.

В ДАМАСКУ, СТОЛИЦІ СИРІЇ, палестинські фундаменталісти оприлюднили заяву, в якій підкреслюється, що ісламський рух Гамас буде продовжувати „нещадну боротьбу проти Ізраїля до повного визволення Палестини". Заява також містить запевнення, що ізраїльським властям не вдасться масовими депортаціями ісламістів позбавити Гамас його „народної бази".

КАНЦЛЕР НІМЕЧЧИНИ Гельмут Коль в інтерв'ю для національної телевізії закликав ООН скасувати ембарго на доставу зброї в Боснію. „Я вважаю, — сказав канцлер, — що коли світова спільнота не спромагається досягнути безпеки в цьому реґіоні, то населення мусить мати можливість обороняти себе, тим часом існуюче ембарго унеможливлює це".

НА КУБІ, НА ПІВДЕННОМУ сході острова, відбуваються широкомаштабні воєнно-морські маневри Ягвагай-93. У них беруть участь кораблі і підводні човни, морське летунство, ракетна артилерія та інші війська. Агентство Пренса Лятіна повідомило, що маневри проводяться „з метою підготови вояків до відбиття атак з моря і повітря".

ШВЕДСЬКИЙ МІНІСТЕР в европейських питаннях Ульф Дінкельспіль заявив, що до 1995 року Швеція стане членом Европейської спільноти. „Ми віримо, що зможемо допомогти Спільному ринкові розв'язати деякі проблеми", — сказав У. Дінкельспіль. Покищо Швеція не в усьому згідна зі Спільним ринком. Наприклад, з політикою країн південної Европи, оскільки вони вимагають постійних сільсько-господарських субсидій, в котрих шведський уряд вже давно відмовив своїм фармерам. Крім того, останні опитування громадської думки свідчать, що кількість шведів, критично наставлених до вступу країни в Европейську спільноту, збільшилася за 1992 рік на 10 відсотків.

МІЖНАРОДНИЙ ВАЛЮТНИЙ фонд надав Молдові перший кредит на суму до 19 міл. дол. для покриття її витрат на імпорт зерна. Членом МВФ Молдова стала у серпні минулого року. Її вступний внесок у фонд організації становив 125 міл. дол. Вдатися до кредиту цю колишню совєтську республіку змусила найбільша за останніх 40 літ засуха, у висліді якої врожай кукурудзи в 1992 році зменшився у порівнянні з 1991 роком на 56 відсотків, а врожай зернових в цілому — на 32 відсотки.

В НІМЕЧЧИНІ ПРОДОВЖУЄ збільшуватися безробіття. Згідно з даними федерального бюра в питаннях праці, в січні ц.р. кількість безробітних поповнилася 232.20 особами і склала 2,257,600 осіб. З них 1,194,000 припадає на східні реґіони країни. До загальної кризи в економіці додається ще й та причина, що на ринок праці продовжує прибувати дешева робоча сила з-за кордону. Багато спостерігачів сходяться в тому, що німецька промисловість перебуває у найглибшій за весь післявоєнний час кризі. Однак офіційний представник німецького уряду Дітер Фоґель, виступаючи на пресовій конференції в Бонні, повторив оптимістичне висловлювання міністра економіки Ґюнтра Рексродта про те, що „теперішня ситуація в економіці є серйозна, проте в ніякому разі не катастрофічна".

В АМЕРИЦІ

ХОЧА СЬОГОДНІ В ЗСА на ринку існує переповнення бюрових приміщень, Федеральний уряд дальше будує хмаросяги у великих містах країни, таких, як Філядельфія, Ню Йорк, Чикаго, Атланта та інші. Правда, деякі з них це залишки попереднього уряду, але вже в кінці жовтня минулого року Конґрес призначив 625 міл. дол. на будови нових приміщень для державних урядів і їхніх працівників. Уряд у цих починах підтримують будівельники та профспілки, твердячи, що це посилює економіку, створює нові місця праці і т.д. Одначе критики, включно з власниками нерухомостей, уважають, що це є зайвою витратою гроша, тоді коли потрібні приміщення для державних бюр можна дістати за значно менші гроші.

У СУБОТУ, 6-ГО ЛЮТОГО, Росс Перо виступив з публічною промовою в Університеті Мейну в Орано та інших місцевостях цього стейту, де його вітали дуже ентузіястично майже як майбутнього кандидата. Р. Перо у своїх промовах порушив цілий ряд проблем, пропонуючи на кожну свою розв'язку та підкреслюючи при кожній нагоді, що він є людиною діла. Хоча його прибічники запевнили всіх, що до Мейну він приїхав щоби подякувати виборцям за те, що підтримали його кандидатуру у виборах, бо там він здобув найбільший відсоток голосів — 30.4, то виглядало воно на зовсім щось іншого. За твердженнями політичних спостерігачів, ці його виступи у Мейні мали всі познаки вчасної підготови до наступних виборів.

АМЕРИКАНСЬКІ ДИПЛОМАТИ 18 років тому покинули Сайгон перед наступаючими комуністичними військами. Сьогодні американські капіталісти починають один по одному повертатися до В'єтнаму з надією, що їм вдасться відновити попередні торговельні зв'язки. Минулої суботи і неділі до Ганою приїхала американська торговельна делегація, перша після того, як попередній уряд президента Джорджа Буша минулого грудня дав дозвіл на відкриття своїх представництв у В'єтнамі американським фірмам. Досі ЗСА видали 15 дозволів, а на свою чергу чекає ще принайменше 12. Це дозволяє американським фірмам відкривати свої бюра, підписувати контракти, які одначе можна буде використовувати щойно тоді, коли ЗСА зліквідують своє ембарго проти В'єтнаму, що його накладено зараз після війни. Для американських корпорацій В'єтнам лишається єдиним недослідженим торговельним ринком в Азії з великими можливостями.

МИНУЛОЇ СУБОТИ, 6-ГО ЛЮТОГО, в нюйоркській лікарні помер на запалення легенів і комплікацій пов'язані з хворобою АІДС відомий у цілому світі американський тенісист-негр Артур Еш. Америка в загальному болюче пережила втрату цього 49-літнього справжнього спортовця, який своєю послідовною працею досягнув найвищих успіхів у тенісовому спорті, здобуваючи відкриті чемпіонати ЗСА в 1968 році, а в 1975 році престижеву чашу вімблдонських змагань в Англії. Він був першим і єдиним негром, що здобув ці дві перемоги. Хворобою АІДС А. Еш заразився десять років тому, коли йому робили перелив крови при операції серця. Одначе за своє коротке життя цей молодий чоловік своїми інтелігентністю, гідністю, відвагою та відданістю не тільки став прикладом для молодших, але здобув признання та повагу своїх противників.

КІМБА ВУД, СУДДЯ федерального окружного суду в Ню Йорку, кандидатуру якої Білий Дім розглядав як можливу на генерального прокуратора ЗСА, сама відтягнула свою кандидатуру. Виявляється, що вона, як і Зоя Берд також наймала няньку із нелегальних імігрантів, хоча у її випадку в 1986 році це не було проти закону.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays Mondays and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street Jersey City N.J. 07302

Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінгтоні (202) 347-UNAW, (202) 347-8631 (факс)

Postmaster send address changes to:
Svoboda 30 Montgomery Street Jersey City N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City N.J.

Передплата на рік $40.00 на півроку $22.00 на 3 місяці $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси $1.00
Чеки і money orders виставляти на Svoboda

Статті і дописи підписані авторами не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, допучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. —
За зміст оголошень Редакція не відповідає

P.O. Box 346 Jersey City N.J. 07303

Перша місія Воррена Кристофера

З-посеред різних невирішених міжнародних проблем, що їх Джордж Буш залишив своєму наставникові, однією з найважливіших є проблема Близького Сходу, конкретно — взаємин Ізраїля з його арабськими сусідами. Це хронічна міжнародна болячка, існуюча від останньої ізраїльсько-арабської війни у 1969 році. У тій переможній Ізраїлем війні — він окупував землі, які належали Йорданії і Сирії, та повів немудру політику супроти тамтешніх автохтонних арабів, заповнюючи в'язниці арештованими та побиваючи палками демонстрантів, а то й розганяючи їх стріляниною з численними вбитими. Америка, яка була протектором Ізраїля, постачала йому зброю і щорічну найвищу грошову дотацію, змінила своє відношення за президентур Рональда Реґена й Джорджа Буша: не зриваючи союзу з Ізраїлем — вимагала однакової приязні із прозахідніми арабськими державами, як Єгипет, Савдійська Арабія, Емірати, Туніс й Марокко. Таким чином Америка опинилася в ролі миротворчого посередника між Ізраїлем та арабським світом. Міжнародна ситуація змінилася на некористь Ізраїля, бо з розвалом Совєтського Союзу відпав головний арґумент орієнтації ЗСА на Ізраїль, як на бар'єр проти експансії СССР в сторону Індії.

Але мирова і посередницька дія Америки йшла як по груді. Державний секретар в Уряді Буша Джеймс Бейкер їздив до країн Близького Сходу 10 разів. Виринула концепція — зворот окупованих Ізраїлем арабських земель в заміну за визнання державности Ізраїля всіма арабськими країнами та встановлення між ними нормальних відносин. За існування в Ізраїлі уряду прем'єра Їцака Шаміра, голови крайньої правої партії Лікуд, не можна було говорити про будь-які територіяльні поступки Ізраїля. Кращі вигляди настали з упадком Шаміра та приходом до влади Їцака Рабіна, емиритованого генерала, колишнього амбасадора у Вашінґтоні, голови Соціял-Демократичної партії. Коли він став прем'єром і зразу скасував різні поліційні обмеження — настала краща атмосфера. Склеєно мирову конференцію спершу у Вашінґтоні, згодом у Женеві. Будь-якому замиренню перешкоджували екстремісти по обох сторонах. Терористичні акти арабів, автохтонів колишньої Палестини, тому названих „палестинцями", спричинювали репресії і створювали заворожене коло. В останніх тижнях запальною справою стало видалення з Ізраїля 400 палестинців, ніби небезпечних терористів. Їхні дружини й діти залишилися в Ізраїлі, а їх самих не хотів прийняти сусідній Ливан. Справа набрала міжнародного шуму, коли ті палестинці мерзли й голодували в прикордонній смузі. Остаточно, Ливан прийняв їх, а Ізраїль погодився прийняти назад 100 осіб, ніби „помилково" виселених. Але палестинці відкинули такий жест і вимагають повернення назад усіх 400 осіб. Таку ситуацію знайде Воррен Кристофер, коли почне роз'їжджати по столицях арабських країн і приїде до Єрусалиму.

Воррен Кристофер за професією — адвокат, як і його попередник на цьому становищі Джеймс Бейкер був виразником згаданої вище концепції — орієнтації не тільки на Ізраїль, але й на прозахідній арабський світ. Щойно з поведінки Кристофера з близько-східніми лідерами пізнаємо — яку концепцію має Уряд президента Клінтона, бо покищо це незаписана карта.

Ізраїльсько-арабський світ і конфлікт — це ніби далека від нас справа. Але із відродженням державности України та визнанням обміну дипломатами між Києвом та Єрусалимом — замирення на Близькому Сході є у кровному інтересі України.

ЧЕРГОВЕ ПОЛІТИЧНЕ вбивство сталося на південному сході Туреччини. В місті Сільвані терористи застрілили члена місцевої міської ради від соціял-демократичної Народної партії Февзі Казічі, коли він виходив з власного мешкання. Офіційна урядова версія пов'язує це вбивство з кривавою боротьбою між забороненими в Туреччині Курдською робітничою партією і проіранським мусулманським рухом Гезболла.

Н. Осока

ПРО ПІСЛЯКОМУНІСТИЧНИХ МІЛЬЙОНЕРІВ

II

„Та найвигідніший спосіб — це, звичайно, не торгівля, а рух грошей і цінних паперів, трансферти", — розповідає представник „нової еліти". Далі йде пояснення, що таке „трансферти". Існує урядова програма купівлі продовольства для населення за кордоном. Для цього виділяється велика сума грошей в твердій валюті з кредитів, наданих Росії 'як нагороду' за перебудову. Наприклад, мільйон долярів. Тоді з'являється певна структура (державна чи комерційна — несуттєво), яка хоче здійснити ці закупи і пропонує свої послуги. Свої рублі вона переводить на урядові рахунки в Державний банк, а той видає їй валюту на цю суму з розрахунку, скажімо, 200 рублів за доляр. Продовольство купують і ввозять в Росію, де продають з фіксованим доходом не більше 20 відсотків. Частина цього доходу йде до державної скарбниці, а частина залишається в структурі, яка закупила товар. Оскільки валюту вона отримала по пільговому курсу, то їй залишається дуже мало. Але секрет в тому, що банкіри, які міняють валюту, теж хочуть заробити. Отже, вони домовляються і документально оформляють, що мільйон долярів обмінють по курсу 200 рублів за доляр, а насправді обмінюють по 350 рублів за доляр. Це все одно вигідніше, ніж купувати доляри на біржі по 450 рублів.

Таким чином, фірма-покупець отримує не мільйон, а 700,000 дол. А контракт на постачання продовольства підпише з тією закордонною фірмою, яку 'порекомендує' цей банк. А він порекомендує свою офшорну фірму, яких має безліч і якими керують колишні працівники КҐБ, що під різними приводами залишилися за кордоном.

Після підписання контракту цій офшорній фірмі переводять мільйон дол., з яких 300,000 відразу ж залишаються на її рахунку. Тим часом закупщик отримує свої 700,000 дол. і здійснює свою власну офшорну комбінацію, про яку розповідалося напочатку.

„А якже інспектори?", — запитує Т. Савицька і чує відповідь: „Так за все ж заплачено. Всі, хто має доступ до відповідних документів, уже своє отримали".

„І що, всі закупи продовольства робляться за цією схемою?"

Всі без винятку. Ніде на території колишнього Союзу нині не здійснюється ні однієї до кінця чесної угоди. Без хабаря не дається жоден кредит, не винаймається жодне приміщення. Без вивозу за кордон дружин, коханок, дітей чиновників не обходиться ні одна справа, пов'язана з експортом-імпортом. Рівень корупції у нас приблизно як в Африці чи в Латинській Америці. Скажімо, в Центральній Африці сестра імператора купує фабрику, де шиють шкільну форму. Згодом видається указ, що всі діти повинні ходити до школи у формі. Далі фабрика продає ці форми за велику ціну, а за те, що дитина прийде до школи без форми, накладають грошову кару в п'ять разів вищу за ціну шкільної форми. Ось за такою точно схемою все робиться і в нас".

„А що ж західні партнери — вони теж шахрують?" — запитує кореспондентка.

„І серед них кришталево чесних нема. Принаймні я не зустрів ще ні одного, який відмовився б від комбінації, що знижує його податки і мито. Інша справа, що він спочатку оцінить ступінь ризику. Якщо ж йому показати працюючий і не дуже ризикований механізм, то не роздумуватиме ні хвилини".

Справді, московський бизнесмен, можливо, і не зустрічав цілком чесних партнерів на Заході, бо ж чесні з такими, як він, просто не хочуть мати справи. Недавно навіть було в пресі повідомлення, що один багатий бизнесмен з Австралії поїхав в Україну повен бажання чимось їй допомогти. Однак, познайомившись ближче з усім, що там відбувається, від'їхав назад заявивши:ні, такій Україні я допомагати не буду.

Та повернемось до розповіді про інші способи збагачення. Завжди існує ситуація, коли в одному місці товар коштує дешевше, ніж в іншому. В таких випадках працюють зв'язки, знайомства. І що їх більше, то краще. Скажімо директор якогось заводу продав свої сінокосилки на металобрухт у Німеччину і в обмін отримав дешеві продукти харчування. Директор забезпечив ними працівників свого заводу, забив комори, а решту, щоб не псувалася, продає ще комусь уже дорожче і за готівку, чим заробляє відсотків 20. (На біржу він не виставить, бо так готівку не отримає). Далі з'являється наступний покупець і робить теж саме, тобто платить готівкою, але ще на 5 відсотків більше, які ляжуть до кишені тому, в кого він купив. Ось і весь секрет росту цін.

Ще один спосіб заробити великі гроші. Комерційна структура має багато рублів, але хоче мати замість них доляри. І не в Росії, а на Заході, щоб потім можна було виїхати і залишитися. Тоді з офшорною фірмою підписується контракт на постачання будь-чого. Гроші за певну нагороду обмінюють на валюту і переводять цю валюту на Захід, як плату за виконання контракту. А контракт просто не виконується. Але той, хто здійснив цей трансферт в Росії, добре заробив. Так і партійні гроші перекочували на Захід.

Закінчення буде.

Юрій Р. Рибак

Значення проса

Цього ж року припадає якраз 25 років від часу, коли у Філядельфії проф. Гаврило Гордієнко приготовив був до друку історію культурних рослин в Україні. У передмові автор уважає свій твір першою ластівкою та очікує, що наступні покоління дослідників продовжать і доповнять його почин, бо Україна багата у сільському господарстві, а покищо — це його довідкова книга для кожного, хто цікавиться.

І ось в Україні зустрічаємо культуру дуже скромної виглядом рослини, яка в історії і побуті українського народу відограла серед культурних рослин не абияку важливу ролю. Коли бо приходили природні лихоліття, коли вимерзала озимина, або коли посуха висушувала врожай тоді просо своїм коротким вегетаційним періодом було джерелом харчу людей, давало силу перетривати час до нового кращого урожаю і тим самим ставало стабілізуючим соціяльно економічним чинником. І в тому є правда, бо просо виявляє особливі прикмети; воно витривале на посуху — як на повітря так і на ґрунт. Коли бракує води, воно „засипляє", а з появою краплин дощу пробуджується до нового життя, росте, цвіте і дає плід, де одна тисяча маленьких зернят важить до 10 грамів! У природі росте яких 400 видів проса, з чого лише з них кілька мають господарське значення. І ось з проса роблять просяну крупу себто пшоно, яке добре розварюється і дає смачну поживну кашу, де багато вітамінів та мінералів так конечних для здоров'я. У каші теж знайшлися фосфор, залізо, кальцій, а щодо протеїни, то ця каша — тільки один крок поза пшеницю. У будові відпорности людського організму каша ліпша навіть аніж риж, кукурудза чи овес. А коли змішати просо з іншими зерновими рослинами, то створюється величезний комплекс вуглеводнів, що може конкурувати з „сирльойн стейком" — присмаком американців. З пшоняного борошна печуть переважно млинці („пенкейки") та подекуди домішують і до хліба.

І коли Захід мало знає про просо, то для півбільйона мешканців Африки, Індії та Китаю воно є основною їдою. І хоча сам смак проса не всім американцям та европейцям відомий, то птахи та тварини на обох континентах „смакують" його цілий час. Тому і у ЗСА вирощується просо майже тільки на сіно, фураж і пташиний корм. Повірте... Це ж не жарт, а серйозний погляд знавців, що навіть заніміляй канарок співатиме з подвійною енерґією, коли додавати до його щоденного корму... просо. Але і людина може дістати надхнення до співу за чаркою, коли до частинного виробу алькоголю причинилось просо. Знову же „лицарі тверезости" мають змогу заспокоїти спрагу безалькогольним напоєм з проса чи пак бузою.

Ще досі історики не змогли встановити, де саме людина почала культуру проса в Африці чи Азії? Все ж таки найдавніші записки про його культуру у Китаї сягають 2,700 років перед Христом, себто за панування імператора Шен-Нунґа, батька китайського хліборобства, коли в урочистій церемонії висівання п'ятьох головних китайських культурних рослин були соя, ячмінь, пшениця, риж і ... просо. У тому ж часі культура проса процвітала теж в Індії, на що вказують археологічні розкопки, де знайдено малесенькі зернятка, які під впливом віків сильно приклеїлись були до череп'яних посуд. Росло воно теж між орнаментними рослинами у легендарних звисаючих городах Вавилонії.

На території України його плекали з неолітніх же часів. Про нього писав у „Скитії" батько історії Геродот з Галікарнасу. Тут напрошується пригадати, що найстаршою круп'яною культурою в Україні вважають просо посівне (Panicum Millaceum"). Але просо стало теж історичною подією, бо після 1240 року татари не знищили болоховської землі тільки тому, що вона постачала їм пшеницю та просо.

В Америці просо не змогло поширитися, бо зударилось із запеклою конкуренцією кукурудзи. Та незалежно від тодішньої ринкової ситуації, іміґранти з України привезли були його до ЗСА, де департамент аґрикультури зареєстрував офіційно як „багатирське" і „чернігівське". У Канаді просо-бор називають поанглійськи „Foxtail Millet", а справжнє просо прямо „proso" або „Grain Millet" та вживають не лише як зерно, але теж як зелений корм.

У Західній Европі культура проса продовжувалася від прадавніх часів і споживали його люди аж до половини XIX ст. Виглядало б, що національні смаки так скоро не міняються. Але так не сталося, бо просо не витримало конкуренції картоплі, кукурудзи і врешті імпортованого рижу. Словом, воно втратило свою популярність і тому майже зникло з хліборобства та щоденного вжитку, подекуди затримуючи традицію обрядової страви.

Остаточна межа споживання пшона між Заходом, а Сходом Европи переходить у Галичині. Тут пшоно вже маловідоме, а зате кашу кукурудзяного борошна називають кулешею. Чому ж якраз так?... Тому, що зі Заходу принято кукурудзу, а зі Сходу назву, що походить від слова куліш. Куліш, це теж українська історична страва — юшка з пшона облущеного зерна проса.

Михайло Воскобійник

МІЖНАРОДНІ ПРІОРИТЕТИ УКРАЇНИ

Амбасадор Олег Білорус про зовнішню політику України

I

Прихід нового року, як це завжди прийнято в думках і діях людей і організацій, є нагодою, відштовхуючись від досягнень попереднього року, плекати сподівання на майбутній рік.

Минулий 1992 рік був вийнятково продуктивний в історії України і в історії діяспори. Пороблені колосального значення кроки для перспективного закріплення державности України, зокрема у зовнішньополітичних справах. Встановлені відносини демократичного партнерства і ЗСА.

Стабільність української незалежної держави, звичайно як і кожної іншої держави, залежить, в першу чергу, від внутрішньої стабільности ситуації в Україні. Але в нашому геополітичному положенні між Заходом і Росією стабільність залежить також від міжнародного забезпечення українських позицій і ситуації між великими державами, між Росією і Америкою, зокрема тепер у такій важливій і чутливій справі, як ядерна зброя.

Амбасадор України до ЗСА, Олег Білорус у своєму інтерв'ю з автором цього коментаря висловив слушне, далекоглядне завдання української політики — або ще більшого — союзних відносин (союзного договору) в майбутньому між Україною і ЗСА. Важливість цієї пропозиції в тому, що для обох країн (ЗСА і України) потрібне існування вирішальної буферної держави за вдалим окресленням „Вол Стріт Джорнал", перед нестабільною Росією, що може повернутися до тоталітаризму. Виконуючи ролю держави-буфера, Україна потребує в свою чергу ґарантії своєї незалежности з допомогою ЗСА і НАТО від небезпек зі сторони тієї ж Росії. Ми мусимо виходити не із одних сантиментальних почувань відданости до України, але із програми будування сильної, самовистачальної України в економічному, політичному, ідеологічно-культурному значенні. Для цього треба виграти час і діяти об'єднуючи всі державотворчі сили України.

Вважаємо, що наголос О. Білоруса на необхідності балянсу сил між Україною і Росією, детально обґрунтованого в його 12-ти пунктах реальних потенціялів України для досягнення рівноваги сил, як засобу забезпечення стабільности нашої держави включає в пункті четвертому прагнення України до стратегічного союзу з Америкою.

Зрозуміло, такий погляд особливо важливий, бо такий союз забезпечував би справжню, капітальну потребу не лише для України, але і для всього східньо-европейського простору. Адже Україна не має ніяких територіяльних претенсій ні до якого сусіда, а тому безпека України — це також безпека для всіх країн всього простору Східньої Европи, так і Европи в цілому.

Світ треба привчати до того, що Україна згідно свого особливого геополітичного положення має призначення бути одним із двох головних центрів політичної сили у Східній Европі (Росія і Україна) — підкреслює посол. Йдеться про такий балянс сил, коли б Київ справедливо ставив би себе у позицію ініціятора і ґаранта територіяльних цілостей народів і ґаранта договорів про безпеку для України і всіх навколишніх держав Сходу Европи (О. Білорус). Для цієї ролі Україна має свої дані. Треба тільки їх бачити й здійснювати.

Для України союз із ЗСА або бодай партнерство, вестиме до позитивного розв'язання існуючого тяготіння народів до колективної безпеки. Тут знаходиться місце для „здійснення провідної ролі української зовнішньої політики, наприклад, у творенні Балтійсько-Чорноморської коаліції держав, опертої на ЗСА і НАТО" (О. Білорус), шляхом розвитку українських „безпосередніх, прямих, дружніх взаємин із сусідніми державами і державами СНД". Союз із ЗСА і провідна роля України вестиме до припинення уже існуючих, або ще в стадії потенційних міжнаціональних конфліктів у країнах Співдружности Незалежних Народів (СНД).

Згаданий бльок, надіємося, розв'язуватиме тяжку справу стримання відпливу талановитих українців, напівукраїнців і неукраїнців із України в табір будівничих Російської імперії, бо сучасна Україна сама уже є живою, потенційною і потужною ідеєю.

Відважні й далекоглядні погляди академіка О. Білоруса щодо союзницьких відносин між Україною і ЗСА — це шлях зростання престижу і значення України у Східній Европі, що автоматично вело б до створення балянсу сил між Україною і Росією, а значить до забезпечення стабільности незалежної України.

Закінчення буде.

Наталія Кібець

М. ПОНЕДІЛКОВІ У СВІТЛУ ПАМ'ЯТЬ

II

Отак молитовно і святково автор розкриває перед читачем образи переживань письменника, його народу і землі, що й послужило заголовком книжки (цілої збірки). Здається, що М. Понеділок сподівається на клаптику чужої землі, творити візію свого рідного поля, прислухаючись, як..." міріяди стебел та погонців хитаючись, розповідають нам стару, ще з рідних земель казку...

Твори М. Понеділка мають свій окремий стиль. Вони начебто призначені для читання їх на сцені. Передані самим автором безпосередньо слухачам, вони викликають живу реакцію публіки, показують її настрій і почування і таким чином творять свого роду першу рецензію твору. Хто бодай хоч раз був присутній на вечорі, коли М. Понеділок читав свої твори, той знає, який тісний зв'язок панує між автором і публікою. Тут можливо ще відограє ролю багата мова письменника, що має виразні познаки народної мови з цікавими висловами, приказками і зворотами. Якщо дотепер ми бачили усміхнене лице письменника в його гуморесках і сатирі, то інше враження огортає нас, коли читаємо збірку „Говорить лише поле!..." Тут М. Понеділок виступає, як талановитий автор ліричного жанру з життя і побуту українських селян часів великої голодної облоги на Україні та доби єжовщини, і післявоєнної руїни 1941—1950 років. Тут він вже не сміється. Нас до болю вражають створені хистом автора образи терпінь нашого народу у ворожому ярмі. З очей витискає сльозу образ дівчинки, яка гине на цвинтарі, шукаючи рятунку від голодної смерти („Чорна хустка"). Стискається серце від страждань матері, якій не повернули її рідну дитину („Буржуйка"). У нарисі „Дорослий" — змальовано часи дикого розгулу проти Церкви розбещених комсомольців.

М. Понеділок знає добру душу українського селянина, його органічну прив'язаність і містичну любов до рідної землі. Його селяни життєрадісні й відважні, вони знають чого хочуть. Хоч вони й терплять неволю, але ворогові не здаються. Вони вірять у свою правду, вірять в те, що день визволення таки прийде. Мистецьке оформлення книжки Галиною Мазепою незвичайно сильно підкреслює ідейний зміст творів. У 1966 році вийшла знову нова його книжка з підзаголовком: „В американському велетні місті та його близьких і далеких околицях чудернацькі пригоди, спостереження та переживання закукуріченої, та ще й української, та ще й еміґраційної людини, або „Смішні сльозини" з художнім оформленням обкладинки (дружній шарж та ілюстрації) Едварда Козака; В-во „Свобода" Ню Йорк. У передмові до книжки критик і мовознавець В. Давиденко пише так: „Мало хто з українських письменників так багато й уперто працює над мовою, як Микола Понеділок. Але працює він не як філолог, а як закоханий поет... Любовно, як малі істоти перебирає М. Понеділок у своїх руках слова, здмухує порох зі старих, призабутих, і вкладає їх в уста своїх героїв оновленими, запашними... Нова книжка 'Смішні сльозини' — наявний доказ, що автор її росте, набирається чимраз більшого письменницького досвіду, що вже давно минула весна, коли із зеленої левади порослою споришем стежкою уперше вийшов він на битий шлях нашої літератури. Але той шлях вибоїстий та крутий для письменника еміґранта. Не один на ньому впав, не один присів край дороги змучений і зневірений. Дай Боже, Миколі Понеділкові не затратити в мандрах свого погідного духу і блискучого гумору, не втомитися й далі гострити на чужині дотепне українське слово".

М. Понеділок не заламався. Не дивлячись на всі видавничі труднощі еміґраційного письменника, коли він мусить (як за Гоголем — „сам п'ю, сам гуляю...") і писати, і поправляти і вкладати власні гроші на видання, як не знайде меценатів або жертводавців; продавати — розповсюджувати серед малозацікавлених до аби якої книжки — українських читачів. М. Понеділок спромігся у 1969 році дати читачеві „Зорепад". Накладом В-ва „Гомін України" — Торонто, Онт., Канада з мистецьким оформленням Галини Мазепи. Юрій Клиновий (відомий український критик) у передмові до збірки пише так: „...У цій збірці багато поезії, багато животрепетного серця письменникового, почувань, що довгі роки дрімали в його душі, а врешті прорвалися і вилилися в оповідання і повісті..." Вони не такі, як у збірці „Говорить лише поле". Письменник виріс і знає, що не завжди чорні кольори найкраще передають мистецьку правду, хоч і в цій збірці ми бачимо смуток, але джерело його інше, більш універсальне, викликане не тільки голим насильством над людською істотою, воно виникає з прадавніх, дуже глибоких почувань людини: туга за рідними, своїм родом і народом, туга за рідною землею, за батьківщиною.

Закінчення буде.

УАКР...

(Закінчення зі стор. 1)

Про діяльність своїх відділів звітували присутні на нарадах Екзекутиви: інж. Юрій Іхтіярів і Л. Нич з Філядельфії, інж. Зенон Василькевич з Дітройту, Ігор Ґавдяк з Вашінгтону, Леонід Царик з Баффало і А. Фалько з Бриджпорту.

Андрій Шевченко, член Екзекутиви, брав участь в засіданні комітету для відзначування 60-ої річниці Великого голоду в Україні, яке скликав УККА, і подав перебіг з нарад. У нарадах взяли участь представники УККА і по одному представникові від УАКР і Пласту. Інші представники організацій не явилися. Ще раз з'ясовано становище до цієї справи і доручено А. Шевченкові на черговому засіданні комітету заявити, що УАКР, згідно з постановою СКВУ, підтримує акцію відзначення тієї річниці в Україні. В діяспорі повинні відбутися наукові конференції, спільні Молебні, фільми про голод і інформаційні статті, головно в менших містах, бо преса в більших містах мабуть не помістить.

У зв'язку з запляновaною конвенцією УАКР обрано комісії, в склад яких увійшли: до Програмової: д-р Б. Шебунчак, Є. Стахів, З. Василькевич, а до Організаційної: Д. Ліщинський, Р. Барановський, Р. Данилюк, О. Труш і А. Білевич. Комісіям доручено негайно почати працю підготови конвенції.

Признано нові дотації на допомогу УКраїні: 2,500 дол. на закуп копіювальної машини для Т-ва „Просвіта' і 1,000 дол. на закуп паперу для журналу „Розбудова Держави".

Рішено звернутися до управ Відділів УАКР з проханням доручити своїм членам писати листи до сенаторів і конгресменів у своїх стейтах, щоб впливати на Уряд відносно несправедливої вимоги передачі нуклеарної зброї Росії без надання відповідних гарантій Україні.

На місце ін. Ярослава Жмуркевича ОДВУ делегувало до Екзекутиви інж. Богдана Копистянського.

Розглянено листа д-ра Степана Вороха з пропозицією продовжувати розмови для створення одної централі. У висліді дискусії рішено повідомити, що УАКР вже свого часу погодилася на запропонований Конференцією Безсторонніх Організацій статут, який мав би привести до злуки обидвох централь, однак УККА цей статут відкинув. У зв'язку з цим і останньою заявою голови УККА д-ра А. Лозинського про недоцільність дальших переговорів, УАКР вважає, що їх продовжування, принаймні під сучасну пору є справою нереальною, хіба що в УККА переможе аргумент, що для загального добра треба щирого бажання і доброї волі піти на компроміси.

На запрошення Т-ва Української Культури у Владивостоці взяти участь у Загальних Зборах Т-ва вислано привіт.

Встановлено нові урядові години в канцелярії УАКР. Понеділки і суботи: від 10-ої ранку до 1-ої по полудні, а в інші дні, крім неділі, від 10-ої ранку до 5-ої по полудні.

Дня 13-го березня відбудеться з'їзд Крайової Ради УАКР і на годину раніше перед початком з'їзду засідання Екзекутиви. Проситься управи відділів поробити відповідні заходи і подбати, щоб їхні представники прибули на з'їзд Крайової Ради.

Д-р А. Ленцик став адвокатом у Ню Йорку

З приємністю інформую українську громаду про збільшення рядів українських адвокатів у ЗСА, зокрема в Ню Йорку. Син відомої і заслуженої для української громади в ЗСА родини д-ра Василя й Лідії з Шухевичів-Ленциків, Андрій Євген Ленцик, став адвокатом і почав саме працювати у відомій адвокатській фірмі Вулф Паппер, Росс Вулф і Джонс у Ню Йорку.



Д-р Андрій Ленцик

Д-р Ленцик студіював у Фордгамському університеті після закінчення середньої школи св. Василія у Стемфорді з відзначенням у 1984 році. В часі студій у середній школі і згодом у школі права був визначним студентом і редактором Фордгамського журналу. Закінчив студії зі ступенем доктора права у травні 1992 року. Недавно склав професійний державний іспит і був прийнятий до адвокатської практики у стейтах Коннектикат і Ню Йорк.

Д-р Андрій Ленцик пішов шляхом своїх предків, чимало з яких були правниками, зокрема по маминій лінії. Дідо по мамі, Павло Шухевичм був прокуратором на Буковині і в часі визвольних змагань 1918—19 рр. був полевим суддею в Коломиї. За польської окупації Галичини змушений був працювати за межами України, у Кракові, на пості прокуратора Апеляційного суду.

За німецької окупації Галичини Павло Шухевич був керівником прокуратури суду на Галичину. Брат його, Теофіль, був поручником кінноти Січових Стрільців і брав участь в обороні Львова. Згодом еміґрував до Чехо-Словаччини, там закінчив студії права і став суддею.

Інші члени родини мами Андрія Ленцика були також правниками, а саме д-р Микола Шухевич був адвокатом у Львові, а Євген Величковський — суддею в Городенці. До членів цієї відомої у громадському житті та у правничій професії родини належали також д-р Степан Шухевич, адвокат і відомий оборонець наших політичних підсудних, д-р Володимир Старосольський і його син, недавно померлий д-р Юрій Старосольський, його донька Анна та нюйоркський адвокат Володимир Старосольський.

Бажаючи молодому меценасові Андрієві багато успіхів у житті й професійній праці, сподіємося, що він піде шляхом численних, вельми заслужених для української громади предків.

Ярослав Падох

ЗУСТРІЧІ З КОБЗАРЯМИ УКРАЇНИ

XII



Виступає ансамбль бандуристок Луцького державного музичного училища.

Зі Львова я поїхав на Волинь.

Згадки про Волинь зустрічаємо вже в давньоруській літературі — „Слові о полку Ігоревім", у „Повісті временних літ", Галицько-Волинському літописі та інших джерелах.

Через землі Волині тягнулися шляхи, які єднали схід і захід, південь і північ.

Волинь стояла на сторожі західніх кордонів Київської Руси, а після роздроблення стала важливою складовою частиною Галицько-Волинського князівства. У своїх тужливих піснях, переказах, легендах згадують про часи, коли цю землю плюндрували різні орди та загарбники. Тоді люд волинський міняв рала землеробів на мечі та списи. Українські полки по боці союзних військ давали відсіч хрестоносцям.

Луцьк — столиця Волинської землі. Ось уже дев'ять століть височить він в закруті Стиру—ріки, яка оперізує місто. Сьогодні тяжко устійнити, хто і коли заклав основи міста. Відомо тільки, що вже шість тисяч років тому на цьому місці були поселення. Перша писемна згадка про Луцьк датована 1085 роком. До сьогоднішнього часу зберігся кам'яний замок, який після реконструкції став головним об'єктом Луцького історико-архітектурного заповідника.

Сьогоднішній Луцьк — це місто учнівської молоді. Тут є педагогічний інститут ім. Лесі Українки, філіял Львівського політехнічного інституту, музично-драматичний театр, філармонія, 35 будинків культури, шість конотеатрів, десятки бібліотек. Особливе місце належить драматичному театрові ім. Т. Шевченка.

І ось я нарешті серед кобзарської молоді. Оглядаю державне музичне училище, де з кожної кляси чую музику. Оглядаю канцелярію і бачу на всіх стінах повно оголошень про концерти школи. Повідомили мене, що ансамбль школи за півгодини виступить у залі школи. Бачу великий рух бандуристок, які в пречудових строях перебігають коридор.

Заходимо до просторої залі, де вже застали всіх бандуристок на сцені. Заля заповнена глядачами, а спереду — телевізійні камери чекають на початок концерту. Після коротенького слова керівника ансамблю Тетяни Ткач починається концерт під її блискучим керівництвом. Всі веселі, усміхнені. Вже після першої пісні я зрозумів, що це ансамбль, якого ще досі не чув. Точка за точкою переплетені сольовими виступами одна від одної кращі. Солістки (а їх було щонайменьше три) всі на дуже високому професійному рівні. Деякі точки були виконані під мистецьке слово бандуристки, яка наче зачарувала нас усіх. Ціла програма концерту була захоплююча і досі неперевершена попередніми виступами, які я бачив.

Відтак запросили мене до слова і я розповідав їм про кобзарське мистецтво діяспори. Найбільше цікавилися поширенням кобзарства на країни Південної Америки. Почалася жвава виміна думок. Розповів я і про розвиток кобзарства в Ню Йорку, видання „Кобзарського Листка", а відтак журналу „Бандура". Тут посипалося найбільше запитів. Подивляли мою видавничу працю і просили висилати їм всі числа журналу.

Зустріч з бандуристами, яка відбулася в надзвичайно дружній атмосфері, закінчилася обіцянкою, що в можливо короткому часі ми зможемо почути цей винятково добрий ансамбль в Америці.

Микола Чорний-Досінчук

НЕ ЗВАЖАЮЧИ НА ВСЯКОГО рода зменщення таких ґігантів американської торгівлі як Ай-Бі-Ем, Дженерал Моторс і Сірс, американські фабрики почали збільшувати свою продуктивність. Роблять це переважно надгодинами праці вже затрудненими працівниками і дуже повільним набором нових працівників. Все таки запотребування на вироби збільшуєтся і тому навіть вже тепер деякі американські підприємства починають набирати розгону і закроювати ширші пляни на майбутнє.

Ялинка у „Рідній Школі" в Чикаґо

19-го грудня — св. Миколая. Вже від самого ранку діти і батьки приготовлялися до виступу. Дітвора від дошкілля до 6-ої кляси брала участь, було видно різні строї: ангеликів, метеликів, сніжинок, українські народні строї і багато різної „фантазії", яка відповідала текстові пісні чи віршика.

Коло 11 години голова батьківського комітету інж. Нестер Попович привіз чудово прикрашену ялинку, яка своїми барвами гралася зі світлом. Виступ мав початися о 12-ій годині. В залі — повно батьків, дідусів, бабців, родичів, бо „діти виступають". Всі з апаратами нетерпеливо очікують початку.

Вийшла директорка „Рідної Школи" Н. Л. Хойнацька, привітала присутніх, пригадала наші старинні українські звичаї, згадала про традиції, побажала приємної забави для всіх, і передала провід програми Марті Стадник, яка вже від ранку наглядала, щоб був порядок на залі і все добре „грало".

Почалася програма. Перше вийшли діточки з дошкілля зі своїми учительками — Христею Таран, котра чудово їх приготовила і вчить уже 18 років дошкілля. А тут треба вміти вчити і навчити! Її помічницею була Яра Боднарук. Їхньою точкою була „Зачарована ялинка". Треба було бути і чути, як чудово дітвора українською мовою деклямували довгі вірші! То була для мене велика радість і насолода любуватися дітворою (а було їх 26), що ми маємо таку гарну і надійну будучність! Тоді дві перші кляси (40 учнів) деклямували 2 вірші: „Грицева ялинка" Роляника і „Зайчики у зимі" Л. Полтави (учительки Н. Сидор і А. Субота). Діти гарно говорили і заховувалися на сцені, хоч малята.

Третьою точкою була коляда, яку виконували перша і друга кляси, також гарно. Дві другі кляси під проводом М. Мандзій і Н. Ющук виконали вірш О. Олеся „Ялинка" (38 учнів). Тоді дві треті кляси під керівництвом М. Стадник і К. Зарічної виконали колядку „Бажання", музика О. Залеського, „Різдвяна пісня", вірш В. Юрченка, і пісню „Зима", муз. обр. В. Касараби. Четверта кляса деклямувала вірш „Чап-Чалап" Ека і пісню Завадівської „Перший сніг". Учителька М. Трусевич і помічниця Лариса Пик старанно приготовили учнів.

Сьомою точкою був виступ п'ятої кляси. Тут наша Леся Мудра показала свій хист, що можуть зробити діти. Вони виконали вірш О. Мудрої „Моє Різдво Христове" і Р. Завадовича „Ходить колядка біля книжки".

Шоста кляса виконала „Вертеп", який приготовив учитель В. Сидор з М. Бучковичем, помічником. Мушу сказати і признати, що всі учителі вложили багато труду і часу, щоб так гарно приготовити дітей до виступу. На кінець прийшов св. Миколай в українських ризах і промовив до них гарною українською мовою і пригадав дітям, щоб вони не забували про своїх сестер і братів в Україні і тут вчилися і говорили по-українськи, щоб наша українська мова жила між ними. Тоді св. Миколай почав обдаровувати „чемних діточок" і учителів. Всі веселі і щасливі розійшлися додому на тритижневі вакації.

Н. Л. Хойнацька

БЕЗ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ І КНИЖКИ — НЕ БУДЕ Й УКРАЇНСЬКОЇ ДИТИНИ!

Відділ Української Американської Координаційної Ради в Ню Йорку

запрошує громадянство на

ДОПОВІДЬ

ЄВГЕНА СТАХОВА

на тему

„СИТУАЦІЯ В УКРАЇНІ ТА МОЛДАВІЇ"

як рівнож

„УСПІХИ ТА НЕДОЛІКИ СЕСІЇ УКРАЇНСЬКОЇ СВІТОВОЇ КООРДИНАЦІЙНОЇ РАДИ",

що відбулася в Києві від 22-го по 24-те січня 1993 р.

Доповідь відбудеться

в неділю, 14-го лютого о год. 2-ій по пол.

в приміщенні НТША

при 63 Четверта авеню, Ню Йорк, Н. Й.

Українська Вільна Академія Наук у ЗСА

та Український Інститут Америки

мають честь запросити громадянство на

ЮВІЛЕЙНУ КОНФЕРЕНЦІЮ

для вшанування пам'яті композитора-клясика і культурно-громадського діяча України

МИКОЛИ ЛИСЕНКА (1842-1912)

З НАГОДИ 150-ЛІТТЯ ВІД ДНЯ ЙОГО НАРОДЖЕННЯ

Вступне слово виголосить президент УВАН, д-р Марко Антонович. З доповідями виступлять композитори й музикознавці України та ЗСА — Тамара Булат, Василь Витвицький, Леонід Грабовський, Галина Колесса, Тарас Павловський, Роман Савицький.

В концертовій частині візьмуть участь: піяністка Людмила Марцевич, (професор Київської консерваторії, лавреат Першого Республіканського Конкурсу імені М. В. Лисенка), львівський співак (тенор) Роман Цимбала, віолістка Галина Колесса, піяністка Марія Цимбала.

Конференція відбудеться в неділю, 21-го лютого 1993 р. о 2-ій год. по пол., в будинку Українського Інституту Америки

2 East 79th Street, New York, N.Y.; тел.: УІА (212) 288-8660; УВАН (212) 222-1866

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ

нашого незабутнього

БАТЬКА, БРАТА, ДІДУСЯ І ШВАҐРА

бл. п.

МИХАЙЛА ДРЕБИЧА

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

в четвер, 11-го лютого 1993 року

в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., о год. 6:45 ранку;

в церкві св. Юра в Ню Йорку, о год. 9-ій ранку;

в церкві свв. Володимира й Ольги в Чикаґо, Ілл., о год. 8-ій ранку;

в церкві св. Михаїла Архи, в Дженкінтавн, Па., о год. 9-ій ранку;

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ на Україні, котру так любив цілим серцем:

в церкві св. Юра в Бродах, о год. 9-ій ранку;

в церкві св. Николая в селі Оліїв

Помолімось за наших друзів

ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ

за спокій і вічну радість душ померлих Добродіїв Фонду Катедр Українознавства.

Впреп. о. декан Петро Огірко відслужить Заупокійну Святу Літургію у п'ятницю, 19-го лютого 1993 року, о год. 9-ій ранку в УКЦеркві Покрови Пресвятої Богородиці, в Озон Парку, Н. Й. за блаженної пам'яті:

ПИЛИПА ГАЙДУ
д-ра РОМАНА ГОЛІЧЕКА
ІРЕНУ ДЕРЖКО
ДМИТРА ЙОСИПЧУКА
о. ЯРОСЛАВА І ЛЮБОВ КНЯГИНСЬКИХ
ІРЕНУ І СИМОНА КОСТІВИХ
о. МАКАРА МИХАЙЛОВА
д-ра БОГДАНА ПАНАСЮКА
ВОЛОДИМИРА ПОПАДЮКА
ЯРОСЛАВА РУБЛЯ
д-ра ВАСИЛЯ СОКОЛИКА
мґра МИРОСЛАВА ЯХНА
ОЛЬГУ ЯХНО
мґра ПЕТРА ЯЦЕВА

Всіх Жертводавців ФКУ просимо про молитви за померших наших друзів. Помоліться в часі відправи Заупокійної Богослужби, щоб поєднатись з нами в поході молитов до Всевишнього за тих, що творили добро.

Вічна Пам'ять Померлим Добродіям ФКУ!

ГОЛОВНА ЕКЗЕКУТИВА ФОНДУ КАТЕДР УКРАЇНОЗНАВСТВА (ФКУ)

ПОДЯКА

Священикам о. Форостіві з Норт Порту, Фльорида, о. Білинському з Чикаґо, о. Івахову з Чикаґо, приятелям і знайомим бл. п. д-ра Михайла Наболотного, за участь в похоронних відправах, за квіти, молитви, замовлені Служби Божі та за вислови співчуття і моральної підтримки для нас у нашому смутку.

Також щира подяка за зложені пожертви в пам'ять покійного на фонд Українських Студій в Гарварді — на підтримку літніх студій.

Список жертводавців:

по 100 дол. — Билов Дарія, Ващинські Богдан і Неоніля, Кузьма Мирон і Марія, д-р Сосенко Роман і Олена, Писарович Ярослав і Марія;

по 50 дол. — д-р Король Володимир і Галина, Козак Богдан і Ольга, Різник Володимир і Павлина, д-р Ястремський Володимир, д-р Липинський Казимир;

по 30 дол. — родина Болтон, родина Генсел;

по 25 дол. — Белендюк Михайло і Ліда, д-р Бунецький Володимир і Марія, Дейчаківський Богдан і Марія, Крупка Софія, Павлічко Михайло і Стефанія, Повх Мирослава, Тимцюрак Богдан, д-р Тамара, д-р Турула Павло й Олена, д-р Стецьків Євген і Неоніля;

по 20 дол. — Барусевич Софія, Волинець Надія, Качала Олена, Клинкер, Кобзяр Ольга, Ломницький Володимир і Дарія, родина Ільків, Турчин Марія;

15 дол. — Семків Люба;

по 10 дол. — Бранчанський Борис, Гавриш Ярослав і Ліда, Зелес Володимир і Ярослава;

6 дол. — Рупчак Йосиф.

Зі щирою подякою —

д-р ТАМАРА НАБОЛОТНА — дружина
д-р ІВАН НАБОЛОТНИЙ — син з родиною
д-р ГАЛЯ НАБОЛОТНА ДІ ФРАНК — донька з родиною

Ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями і знайомими, що 29-го грудня 1992 р. відійшов у вічність, на 71-му році життя, по тяжкій недузі

св. п.

ОСИП ГОШОВСЬКИЙ

народжений в Курдибанівці, пов. Бучач, обл. Тернопіль.

ПАНАХИДА відбулася 1-го січня, а ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ 2-го січня 1993 р. у катедральній церкві св. Йосафата, Едмонтон, Алберта, Канада.

У жалобі:

МИРОСЛАВА ГОШОВСЬКА
син д-р БОРИС з дружиною ХРИСТЕЮ
і доня СОНЯ

Ділимося болючою вісткою, що у вівторок, 19-го січня 1993 р. з волі Божої відійшов у вічність по короткій і тяжкій недузі на 83-му році життя

бл. п.

Володимир Мартинюк

кол. ревізор Союзу Кооператив Сокальщини і Радехівщини.

Покійний залишив в глибокому смутку:

дружину ОЛЬГУ
сина РОМАНА з дружиною СОНЕЮ
внуків ЮРІЯ І РАЇСУ
брата РОМАНА з родиною в Україні
сестрінка ВОЛОДИМИРА ВАЩУКА з дружиною
та дальшу родину в Україні й Америці

Цікаве свято

Дня 17-го січня цього року в церкві св. Покрови УПЦ в ЗСА Філядельфії відбулась шкільна ялинка. При цій нагоді треба підкреслити, що лише на любові до свого українського народу та жертвенности вчителів школи згаданої парафії блимає в ній вогник школярської діяльности, яка, на жаль, потрохи завмирає серед ширших кіл української громадськости ЗСА. І це в той час, коли на Україні наша рідна українська школа відроджується, набирає сили й кличе кожну на землі сущу українську душу застановитись над питанням: хто ми і чиї ми діти?

Як завжди, так і в цьому випадку, занепад наших українських шкіл в ЗСА можна пояснити незаперечним фактом — браком нашої національної свідомости, а разом з тим і громадської гідности нашої так званої „політичної еміграції". Вина головним чином лежить на байдужости батьків щодо виховання власних дітей, які, самі не розуміючи, зі своїх дітей виховують національні й людські сухостої, які в майбутньому не знайдуть собі гідного місця і в чужих суспільствах, базованих на власній національній культурі.

Та вернемось, одначе, до шкільної ялинки церкви Св. Покрови, організаторами й справжніми болільниками якої були директор парафіяльної школи настоятель о. Іван Міронко, довголітній керівник педагогічної ділянки Марія Євсеєвська, викладач музики й співу, він же й диригент церковного хору, Петро Гурський та Надія Савчук, незмінна ентузіястка шкільного виховання.

Програма цього цікавого свята складалась з п'ятнадцяти точок і була попереджена коротеньким вступним словом настоятеля до присутніх батьків, парафіян і гостей. „Артистів" було магічне число — 12, а саме: Ліда Коцюба, Світлана Оніскевич, Олекса Оніскевич, Віктор Праско, Софійка Праско, Наталка Струтинська, Віра Струтинська, Наталка Попелюк, Тарас Попелюк, Олена Корсун, Ліза Трокімас та Яків Силін. Свято розпочалось урочистим співом „Бог Предвічний", — співали школярі, співали вчителі, співали батьки, парафіяни, гості. Далі в програмі чергувались колядки, декламації, інсценізації. Радісно було дивитись на маленьких діток, які з серйозністю дорослих виходили на сцену і з справдішнім артистичним хистом виконували ту чи іншу річ, по закінченні свого виступу граціозно приймали оплески залі й поважно кланялись публіці перед тим, як залишити сцену. Урочисто й піднесено лунала в древніх стінах прекрасного храму Св. Покрови в той день музика Ст. Людкевича, К. Стеценка, М. Гайворонського, Гр. Китастого, декламації Б. Лепкого, Р. Купчинського, Р. Заводовича та чудова гра на бандурах учнів П. Гурського під його безпосереднім керівництвом — Лізи Трокімас та Якова Силіна.

Цьогорічне свято ялинки в покровській церкві Філядельфії було цікавим і різноманітним. Школярі проспівали „Нова радість стала", „У Вифлиємі новина", „Іде звізда чудна", „Христос Спаситель", По всьому світу", „Дивная новина", „Добрий вечір тобі" та ін.

Особливе захоплення слухачів викликало двоє українських дітей, які недавно прибули з України — Наталка й Тарас Попелюки. За наспіваною Наталкою Попелюк раніше колядою з Рівенщини „А на нашім дворі", вона разом з її подружкою Наталкою Струтинською виконали цю коляду перед присутніми з вийнятковим успіхом. Тарас Попелюк чудово продеклямував поезію Р. Купчинського „Різдвяна мрія". Та таки справжніми героями цього свята були скромні й серйозні дрібненькі діточки родини Праско — Віктор і Софійка. Річ бо в тім, що ті дітки — неукраїнського роду, та завдяки своїм чудовим новим батькам пописались чи не найкраще за всіх, беручи під увагу їхній вік і спеціально вправну українську мову, якої, на жаль, бракувало у великій мірі справжнім українським дітям, які, треба думати, не розуміли в той день на тій сцені, що з ними діється й хто вони. А якщо додати й те, що Віктор і Софійка були вбрані в такі чудові українські строї, які буквально приголомшили залю, то стане зрозумілим, що таке справжня батьківська любов, безкорисна й віддана. Дивлячись на цих дітей, автор цих рядків подумав: немає поганих дітей, є погані батьки: якщо ці малесенькі дітки, Віктор і Софійка почали життя в чужій колисці, а нині завдяки своїм жертвенним названим батькам стали прикрасою української громади, то що ж говорити про українських дітей, яких рідні українські батьки виховують німаками, мало не маками, у власній хаті?

Згадане свято ялинки в церкві Св. Покрови у Філядельфії може бути прикладом організаційної вмілости й доцільности й для інших організаторів подібних свят наших українських громад в ЗСА: після урочистого „Бог Предвічний" учні парафіяльної школи дружньо привітали всіх присутніх зі святом ялинки, а по закінченні свята школярі подякували всім за теплоту й зрозуміння їхніх зусиль. Дід Мороз цього року трохи спізнився, бо, кажуть, мав велику роботу на Україні, спізнився, але був добрим і щедро обдарував старанних діток за їхні труди. І не знати, хто більше радів його дарункам — діти, чи їхні батьки, уздрівши добрі наслідки своєї батьківської праці.

Дякуючи всім за допомогу організації цього цікавого й повчаючого свята ялинки, керівник педагогічного відділу парафіяльної школи Марія Євсеєвська пошкодувала, що наші діти потроху відходять від рідної української мови. Відходять, але не всі. М. Євсеєвська підкреслила, що є діти, які не дивлячись на свій „зелений" вік, цікавляться кожним українським словом, намагаються зрозуміти тон кожної нашої мови, подаючи великі надії на те, що певна частина нашого доросту виросте свідомою й заступить своїх багатостраждальних вчителів. Треба, зрештою, знати всім батькам про невблаганну істину: якщо вони не навчать своїх дітей української мови вдома, жадна школа тим дітям не поможе! Та Бог не без милости, козак не без долі — може й нашому теляткові вдасться вовка з'їсти!

Петро Косеоко

Просфора 1-го Відділу СУА

З прийняттям християнства поширилися серед українського народу звичаї, які з часом увійшли в його традицію і тим самим збагатили її. Вони найбільше пов'язані з Різдвом Христовим. Серед них перше місце займає родинна, традиційна Свят-Вечеря з такими обрядами, як 12 різдвяних страв, дідух, сіно під скатертю на столі, коляди, віншування, вертепи. Це все символи містерії народження Месії.

І тут в такому ж дусі на еміграції кожна українська родина гідно святкує Христове Різдво з усіми звичаями і обрядами та старається передати їх молодшому поколінню. Продовженням різдвяних звичаїв для більшого гурту людей займаються місцеві організації, які влаштовують Свят-Вечір під назвою „Просфора".

Просфора 1-го Відділу СУА відбулася 24-го січня в домівці СУА. У святочно прибраній залі зійшлися членки з родинами та запрошені гості. Ялинка, а на столі трираменний свічник, калач та вівсяні колоски творили святочний настрій. Голова Відділу Лідія Магун привітала присутніх і зложила новорічні побажання. Відспіванням Господньої коляди „Бог предвічний" розпочато наше традиційне свято. Дальше ведення програмою Свят-Вечора передано виховній референтці Соні Костюк, яка виголосила святочну доповідь „Про наше українське Різдво". Вона підкреслила пошану українського народу до звичаїв та обрядів, які через передачу з покоління в покоління творять із нас одну духовну цілість. На рідних землях відроджується наше історичне минуле, тому і тут, на нових поселеннях, нашим обов'язком є затримати і передати духовні цінності наших традицій дітям та внукам.

Після доповіді виступили дві сестрички, діти Лариси і д-ра Осипа Гуринів, Мелася і Лариса. Перша відспівала „Я мрію про чудовий край", а друга — „Ніч свята" і „Весело співайте" при акомпаньяменті мами, Лариси Гурин. Присутні були захоплені їхнім милим співом. Особливу увагу звернули на чотирилітню Меласю, яка чарувала всіх своєю відвагою і пам'яттю.

По закінченні офіційної частини наступила вечеря, яку приготовили членки Відділу, а обслугою займалися його господарські референтки. Голова Відділу Лідія Магун відчитала привіти від далеко замешканих членок Відділу і цікаву „Легенду про кутю". Всім сподобався вірш Лідії Магун про Христове Різдво, який відчитала Стефа Гуменюк. Ганя Серант, звертаючись з віншуванням, просила про коляду на потреби суспільної опіки, на що членки відгукнулися щедрими пожертвами.

Марія Мотиль

ЗАКЛИК

Шановна українська громадо!

Як відомо із світової преси, нові докази категорично свідчать про велику несправедливість американського департаменту юстиції (OCI) у фальшивому оскарженні Івана Дем'янюка. Вже у 1978 р. OCI мав конкретні дані, що І. Дем'янюк не був катом в Треблінці, але все таки започаткував і вперто продовжував судовий процес проти нього.

Минулого літа федеральний апеляційний суд 6-ої округи у Синсиннаті, Огайо, із своєї власної ініціятиви наново відкрив справу видачі І. Дем'янюка до Ізраїля. Такий крок без прецеденту в історії американського права. У своєму розпорядженні федеральний суд зазначив, що зробив це рішення, бо „зайшли серйозні питання щодо поведінки американських прокураторів". Цей суд має право уневажнити видачу Дем'янюка і тоді Ізраїль, згідно з умовами договору з ЗСА, буде змушений відіслати підсудного до Америки.

Справа Дем'янюка вже тягнеться 15 років, емоційно і фінансово вичерпуючи його родину, котра наполегливо працює в його обороні. Українська діяспора жертвенно підтримувала цю працю. На жаль, знайшлись особи, котрі, без жадної фахової підстави критикували професійну оборону і своїми наклепами довели до повного краху фонду оборони.

Нарешті прийшла велика нагода закінчити цю несправедливість проти І. Дем'янюка. Було б ще більш несправедливим, якщо в моменті коли цілий світ, включно із Ню Йорк Таймсом, закликає до оновленого повного розгляду цієї справи, родина Дем'янюків не мала фондів щоб нарешті захистити свого батька. Їм треба негайної щедрої фінансової допомоги. Просимо висилати ваші датки безпосередньо на нижче подану адресу — це є єдиний фонд допомоги оборони Дем'янюка: John Demjanjuk Defense Fund, P.O. Box 92819, Cleveland, Ohio 44192.

Едвард Нишник, голова, Фонд Оборони Дем'янюка

Адв. Андрій Филипович
Адв. Михайло Варис, мол.
співголови Комітету оборони при Українсько-Американському Товаристві Адвокатів

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ТЕРЕНТІЙ МОКРИЙ член УНС Відд. 488-го у Фінікс, Арізона, помер 22-го вересня 1992 року на 89-му році життя. Нар. 1903 року в Україні. Членом УНС став 1950 року. Залишив у смутку дружину Олену, сина Володимира і двоє внуків. Похорон відбувся 25-го вересня 1992 на Resthaven Park Cemetery в Ґлендейл, Аріз.

Вічна Йому Пам'ять!

Віктор Швець, секр.

МАРІЯ ДУНАЄВСЬКА член УНС Відд. 292-го Т-ва ім. св. Івана Хрестителя в Дітройті, Миш. померла 23-го вересня 1992 року на 99-му році життя. Членом УНС стала 1929 року. Залишила у смутку дочку Анну Армстронґ, 3 внучки, 2-ох внуків, 1 правнучку, племінників і племінниць. Похована на Grandlawn Semetery, Ditroit, Mich.

Вічна Їй Пам'ять!

Стелла Федик, секр.

ЛУКА РОГОЖИНСЬКИЙ член УНС Відд. 430-го в Філядельфії, Па. помер 4-го жовтня 1992 року на 80-му році життя. Нар. 24-го червня 1912 року у селі Вікно, Україна. Залишив у смутку дочку Марійку Ломбарді, зятя Джіма і внуків Миколу і Меланію. Похорон відбувся 8-го жовтня 1992 року на цвинтарі св. Марії у Філядельфії, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Микола Пришляк, секр.

СТЕФАНІЯ МАРКІВ член УНС Відд. 130-го Т-ва ім. св. Володимира в Ню Йорку, Н.Й. померла 8-го жовтня 1992 року на 73-му році життя. Нар. 1919 року на Статен Айленд, Н.Й. Членом УНС стала 1971 року. Залишила у смутку мужа Йосифа, сина Михайла, Дочку Мері-Ен, брата Івана Турчина і 5 внуків. Похорон відбувся 12-го жовтня 1992 року на українському цвинтарі у Вудбридж, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

Юрій Юрків, секр.

ВОЛОДИМИРА СМИК член УНС Відд. 484-го Т-ва ім. Тараса Шевченка в Ютиці, Н.Й. померла 20-го жовтня 1992 року на 78-му році життя. Нар. 1914 року в Охримівці, Україна. Членом УНС стала 1952 року. Залишила у смутку мужа о. крилошанина Богдана, дочку Таню Назаркевич з мужем Романом, сина Олександра з дружиною Оленкою, сина Ростислава з дружиною Марійкою; внуків Андрія з дружиною Лесею, Наталку, Христю, Романа, Ростислава, Ладу; сестру о. Богдана Стефанію з мужем о. крилошанином В. Тарнавським, брата о. Богдана д-ра Романа Смика з синами і невістками; сестрінка о. Стефана Яновського з дружиною Орисею і дітьми на Україні. Похорон відбувся 24-го жовтня 1992 року на цвинтарі укр. кат. церкви св. Володимира в Ютиці, Н.Й. у Вайсборо, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!

Володимир Кроп, секр.

ІВАН ПОЛИНЯК член УНС Відд. 1-го Т-ва ім. св. Андрія в Шамокіні, Па. помер 4-го серпня 1992 року на 89-му році життя. Нар. 30-го квітня 1902 року в Шамокіні, Па. Членом УНС став 1922 року. Залишив у смутку 2 сестри Ґелен і Анастазію Полиняк. Похорон відбувся на Укр. Кат. цвинтарі в Шамокіні, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Юрій Полиняк, секр.

ЮЛІЯ ҐРОД член УНС Відд. 399-го Т-ва „Леви" в Чикаґо, Ілл. померла 21-го вересня 1992 р. на 82-му році життя. Нар. 1909 року в Україні. Членом УНС стала 1950 року. Залишила у смутку мужа Івана, синів Йосифа і Івана мол.; дочок — Орисю і Олену. Похорон відбувся 23-го вересня 1992 року на цвинтарі св. Марії в Еверґрін Парк, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!

Роман Б. Припхан, секр.

АННА ОЛЕКСІВ з дому ЩУР член УНС Відд. 471-го Т-ва ім. Ґен. Т. Чупринки в Монтреалі, Канада померла 29-го вересня 1992 року на 85-му році життя. Нар. 1908 року в Україні. Членом УНС стала 1959 р. Залишила у смутку сина Романа з родиною, сестру Марію Зубаль в Монтреалі і сестру Катерину в Україні. Похорон відбувся на цвинтарі Кот де Неж в Монтреалі, Кве., Канада.

Вічна Їй Пам'ять!

М. Андрухів, секр.

АННА Е. ХАЖЕВСЬКА член УНС Відд. 211-го на Статен Айленд, Н.Й. померла 1-го квітня 1992 року на 76-му році життя. Нар. 5-го грудня 1916 року у Фраквілл, Па. Залишила у смутку сина Давида. Похоронена на цвинтарі св. Петра на Статен Айленд, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СУБОТА, 13-го ЛЮТОГО 1993 р.

Амстердам, Н. Й. Звичайні місячні збори Т-ва ім. Івана Франка 266-ий Відд. о год. 7-ій веч. в домі Укр.-Амер. Горож. Клюбу при 3-5 Теллер вул. в Амстердамі. На порядку: звіти з діяльности за 1992 р., дискусія над звітами, внески, запити та вільна дискусія. Проситься членів та гостей прибути. — В. Варшола, секр.

НЕДІЛЯ, 7-го БЕРЕЗНЯ 1993 р.

Омага, Небраска. Річні загальні збори Т-ва „Карпати" 356-ий Відд. о год. 11:30 перед пол. в приміщенні церковної домівки. На порядку: звіти управи та вибір нової управи на 1993 р. Присутність всіх членів обов'язкова. — Управа.

• РОЗШУКИ •

Шукаю земляків, покійного, **АНТОНА НЕЧИПОРЕНКА,** з якими він переписувався з Австралії. Пишіть на адресу:
P. Mykytenko
21 Pitman St., Newcomb, 3219
Australia

Родина із Вільхівки, повіт Рожнятів пошукує померпюї **КАПИЛОВОЇ ВАРВАРИ, дочку МАРУСЮ або внучку ЛІДУ.**
Писати до:
Манів Оксана
вул. Чекістів 30/20
Івано-Франківськ
Україна

Кравець Марія пошукує **ЩУРА ДМИТРА (його діти МИКОЛА Я АННА),** що проживали у селі Гирне, повіт Стрий, обл. Львів. Вістки подавати на адресу:
Ковалів Марія
вул. Братів Майданських 67/46
Івано-Франківськ
Україна